

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Det er svært at sige, hvordan situationen vil se ud om en uge, men man kan jo prøve at forestille sig et scenario, hvor lande, som jeg også tror, den danske regering ikke forestiller sig, vælger at sige nej. Hvis Radioavisen var rigtigt oplyst i går, var Tyskland overraskende på vej mod et nej. Altså, at der kan være lande, som man havde forestillet sig ville sige ja, som efter nærmere overvejelser vælger ikke at sige ja. Det er det ene scenario.

Det andet scenario er, at der kan ske noget i Kosovo, der ikke er forudset. Hvad ved jeg? Det kan være, at der er en tilbagetrækning i gang, men i et omfang, der ikke fuldt ud tilfredsstiller FN-resolutionen. Der vil komme en stribe af hårfine vurderinger.

Jeg synes, det pikante spørgsmål nu er: Disse hårfine vurderinger, som er besluttende for udviklingen på Balkan, kan vi ikke få lov til at foretage i et offentligt forum med kravene til en argumentation, der kan lyttes til af offentligheden. De skal foregå i Det Udenrigspolitiske Nævn, der alene har rådgivende kompetence, og hvor Folketinget kunne have en anden holdning end regeringen. Det er jo derfor, vi også vil have det i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Frandsgaard (FP):

Fremskridtspartiet mener, der er tvivl om, hvorvidt der ligger et folkeretligt grundlag for, at vi kan gå ind i denne aktion dernede i Jugoslavien. Det satte vi spørgsmålstegn ved i går, og det gør vi fortsat. Vi mener ikke, der foreligger et klart FN-mandat.

I SF's ændringsforslag skriver de, at man kan gå med til en aktion nede i Jugoslavien, når der foreligger et klart FN-mandat. Det ændringsforslag kan vi i Fremskridtspartiet støtte helt.

Søren Søndergaard (EL):

SF's ændringsforslag falder som bekendt i to dele.

Den ene del er, at det naturligvis er Folketinget, som skal træffe den endelige afgørelse om, hvorvidt danske styrker skal sendes i krig. Det er et forslag, som vi fuldstændig støtter.

Det andet forslag er et forslag om, at man kan godkende denne aktion, hvis der ligger et klart FN-mandat. Det kan Enhedslistens folketingsgruppe ikke støtte.

Man kan sige det på den måde om Enhedslistens holdning, at forudsætningen for at støtte en militær aktion er, at den er godkendt af FN. Det bør ligge klart. Det skal jeg komme tilbage til om et øjeblik.

Men omvendt er det ikke sådan, at fordi FN har godkendt en aktion, vil vi automatisk binde os til at støtte den. Jeg synes, den aktion, der er fremlagt for os, er et godt og illustrativt eksempel, fordi den aktion kan udføres på to måder inden for rammen af selv en FN-godkendelse:

Den kan udføres som et forsvar af nogle nødhjælpskonvojer, der kører frem. Den kan tilrettelægges som et forsvar af sikre zoner. Hvis det er det, der er meningen, nemlig at sikre nødhjælp til de nødlidende, ville Enhedslisten meget gerne stemme for.

Men den kan også fortolkes på en anden måde. Den kan fortolkes på den måde, at det skal være de luftangreb, der er lagt op til, angreb, som er fuldstændig uden perspektiver, som i første omgang skader nødhjælpsarbejdet, og, hvad der er værst af alt, hvor der ikke er noget perspektiv for, at de vil føre til en løsning på konflikten. Tværtimod er der en risiko for, at man kan bombe i en, to eller tre uger uden at komme nærmere det mål, man stiller sig, og en sådan aktion vil vi ikke give vores tilsagn til.

Det er baggrunden for, at vi vil undlade at stemme: fordi der er de to muligheder i forhold til SF's første ændringsforslag.

Så vil jeg sige til diskussionen om FN-mandatet, at det, der er lidt underligt, måske især fra Det Radikale Venstres side, er, at man ikke fuldstændig klart siger, at man er i gang med at ændre dansk politik, for det synes jeg jo, at man er. Man kan i hvert fald konstatere, at man hele tiden forsøger at dække over det, og det gør ministeriet også. Jeg vil godt læse et enkelt spørgsmål op for at illustrere, hvordan den dækning foregår.

Vi stillede i udvalget et spørgsmål, der hed: »Findes der tidligere eksempler på, at NATO har anvendt militær magt ud over selvforsvar uden et eksplicit FN-mandat?«

Og hvad lød så svaret fra Udenrigsministeriet? Svaret lød: »I de tilfælde hvor NATO har anvendt militær magt, har et fornødent retligt grundlag været til stede.«

Goddag, mand økseskaft. Man svarer simpelt hen ikke på spørgsmålet.

Vi kan jo prøve én gang til. Vi kan jo gøre det direkte til udenrigsministeren her, og jeg vil citere fra udvalgets spørgsmål: »Findes der tidli-